

Pericopa Haazinu - Despre ce este vorba? [anul 5779]

ואלידה במ אדת השמים ואת הארץ כי ידעתי
אחרי מות כי השלוחת דשלוהתו וסרדתם מן
הדרך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה
באזרית הימים כי העשו את הרע בעינו יהוה
להכעיסו במעשה ידיכם וידבר משה באזני כל
קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמס

השמש הארץ אמרו פי
תול כטב אמרתי
וכרביבים עמי לעשב
הבו גדל כאכדתינו
כי כל דרכיו משפט
צדיק וישיר הוא
דור עקש ופתלתל
עם צבכ ולא חכם
הוא עשך וכצנך

האזינו השמים ואדברה
יערף כמטר בקווי
כשעירים עלי דשא
כי שם יהוה אקרא
הצור תמים פלכו
אל אמננה ואין עול
שחת לו לא בניו מומם
ה ליהוה תמסכו זאת
הכלה הוא אבנך קנך

Pericopa Haazinu este penultima pericopă care se citește din Tora și este formată dintr-un singur capitol, Deutoronom 32. Este scrisă într-o formă poetică precum este scrisă și "Şirat Hayam" (Cântarea Mării), inspirată de traversarea Mării Roșii. Poemul acesta, Şirat Haazinu, este alcătuit într-o versificație supranumită în ebraică "țigla peste țigla" אריח על גבי אריח. Fiecare propoziție - vers este împărțită în două părți, la mijloc rămânând un spațiu gol. Poemul aceasta se citește în sinagogă într-o intonație puțin diferită de cea obișnuită de fiecare Şabat, presupunând un plus de solemnitate și pioșenie. Și împărțirea în "aliyot" (fiecare din cei șapte chemați să citească din pericopa săptămânii) este făcută ca să ne dea o adresare de maximă devoțiune dând în ebraică abreviere הזיו לך, adică "Strălucire, zori ție !".

Atât conținutul poemului, cât și limbajul sunt foarte dure. Scopul acestui poem după cum ne este explicat în pericopa Vayelech este să ne avertizeze cu privire la problemele și catastrofele care vor lovi poporul Israel, datorate lipsei sale de credință și recunoștință arătate divinității. Începutul este foarte festiv, dar deja în versetul 5 încep amenințările și supărările fiindcă poporul evreu a părăsit drumul cel bun. După aceea (versetele 7-14) se trece la istorie și la îngrijorarea Domnului cauzată de rătăcirile poporului lui Israel.

Problemele încep în versetul 15 într-o expresie care a devenit metaforică: "Yeşurun s-a îngrășat și a lovit cu piciorul" וישמן ישורון ויבעט, adică în momentul în care i-a fost bine Israel l-a uitat pe Dumnezeu, iar pedeapsa nu întârzie să vină în versetul 19.

De-a lungul poeziei se schimbă identitatea povestitorului de la Moșe Rabenu la Dumnezeu, de câteva ori. Partea cea mai dură vine în versetul 26, când Dumnezeu zice așa: " Îi voi lua cu o suflare, voi șterge amintirea lor dintre oameni." Însă, din fericire, această amenințare, grație toleranței arătate de Domnul, nu se îndeplinește, astfel încât, în final, apare promisiunea de Geula, de mântuire (versetul 36) și furia se risipește. Poezia se termină cu afirmarea calității de instanță supremă, care deține stăpânirea absolută a lui Kadoș Baruch Hu în întregul univers: "Vedeți acum că eu sunt Dumnezeu și nu există alți Dumnezei cu mine, eu voi omorî și eu voi da viață, eu am zdrobit și eu voi însănătoși și nu există salvare din mâna mea" (versetul 39).

După ce Moise termină de citit poezia în fața poporului, el îi cere din nou acestuia să păzească Toraua. După aceea el primește ultima adresare din partea lui Dumnezeu, în care i se cere să moară, privind spre Canaan. Ca și fratelui lui, Aron, și Moise este obligat să moară. Asta i-a preocupat mult pe înțelepți, fiindcă se pare că Mal'ach Hamavet (îngerul morții) nu-i poate face nimic lui Moise, astfel că numai el, prin voința proprie (și contra voinței lui de a intra în Ereț Israel) trebuia să îndeplinească porunca.